

**Νέον σώμα, πούναϊ τρέλλα,
μέ φωκόλ και φουστανέλα.**

Καθένας στόλος φαίνεται μπροστά του σάν άκάντο,
Έγγλέζος τόν έπιτηρεί και τόν διαργανώνει,
και μόλις βγή πολεμικός μέσ' από τόν Κεράτιο
'Ανατολής και Δύσεως τό κέρατο γανώνει.

Σκουίζει κι' ό Μοχμέτ' Άλής,
Ένα μέλος της Βουλής,
στειλετέ τον είς τήν Σουδα νά κτυπήση δυνατά,
και μέ γέλοιο σ'όν Άλή
λένε Βουλευται πολλοί:
και τόν Ναοτραδίν τόν Χόντζα τόν παρνώς' οτά χωρατά.

**Γενικός
πανικός.**

Φ. — Λύσσα κι' έββ' λύσσα κι' έκει,
λύσσα γιά μάς πολεμική,
Άν χωρατάδουν τώρα τήν,
και πέρα μέσ' σ'ήν Άραμπά,
και σ'ήν μεγάλη τήν Σταμπούλ και σ'ό μικρόν Ίκόνιον
σημάνουν τό Σαντζάκ Σερία και μάς πούτσουν κόνειον.

Και σ'ό τρέμμα, και σ'ό φρέντα...
φαίνεται πώς έ κορήτης
Έθνος πολέμου τόνους
'σ'οδς νταήδες τούς γειτόνους.

'Ισως τούτος ο σκοκόμενος
έφερε πολέμου μένος
'σ'όν Σερμάτ, σ'οδς Νεοτούρκους, σ'όν Μοχμέτ και σ'όν Βε-
κι' Έλιαν και τήν Άρμάδα νά τρακάρη μέ γερύρι. [Σύρη.

Κι' άν διαβάσης τήν Τανίν
δπως πάντοτε και νύν,

δργανον του Κομητάτου, που σκορπά φατμάς και λαόρμας,
κι' είναι πρώτη σ'ής παλάδριας,
πρσ πολυ θα φοβήθης, Περικλέτο τραγλοδότη,
κι' άν τ'ό φόβο του κομήτη.

**Και Χανούμ γειμάταες χάρι
σηκωθήκαν σ'ό ποδάρι.**

Φ. — Ξέρεις, παραγκιός, μπροδέ,
τήν Χανούμ τήν Σαζιδέ,
Ξέρεις και τήν Σαμπιχά,
όπου τώρ άγκομαχά
για πολέμους καθ' ήμων
μ' άπερίγραπτον θυμόν;

Με τό Σύνταγμα γενήκαν κι' ή Τουρκάλαις σ'οφραξ' έταις,
και μ' Ήξάβις, Περικλέτο, γράφουν σ'ής Γεννή Γαζέταις
πώς είν' έτοιμας και τούταις καθ' ήμων νά πολεμήσουν
και τό κάθε Χανουμάκι ος πολέμους να τμήσουν.

Π. — Τι μωσ λές, βρε Φασουλή;
Φ. — Τρέμα τώρα πρσ πολυ,
και άν είναι καίς γέλα,
Περικλέτο παραβέλα.

Π. — Τ'ο περιμένεις κι' αυτό;
Φ. — π'οσ νά πάω νά κρυφτώ;
Τής Χανούμ προ πάντων τρέμα
κι' άν ειρήνη κι' άν πόλεμο.

Φ. — Μές σ'ής σ'οφραξ' έταις της άλλαις
σηκωθήκαν κι' ή Τουρκάλαις,
που σάν κέρμας τόν ματιών μας πάντα τής φυλάγαμε,
κι' άν ιδής και Χανουμάκι

να πατάσουν τὰ γκασμάκια,
τότε κιά, βρέ Περικλέτο, νίψου κι' άποπάγωμε.

Μά τήν εξαφή, που γράφουν μέσα στην άφημερίδα,
ποιοι μπορούν, βρέ Περικλέτο, να μη βγάλουν άγούρωθα;
ποιος μπορεί να 'πή γιά τούταις τίς να κουρεύονται
και να κοροεύονται;

Άλμα λαχταρούν Ρωμηών
κι' ή Χανούμ των Χαρεμίων.
Τρέμει, Περικλή τ' ουτσέ,
των Χανούμ τών φερέςέ,
τό πασούμ, τό γκασμάκι,
που μάς 'πόσο φερμάκι.

'Στήν πολεμική φεσό
άναψαν έκ πασοού
και Τουρκάλας ήθλευταις.

Μά μήν παύσης να κηρύττης
πώς έκαιτος ό κομήτης
της έρέθιος κι' αύταις.

Τρομάρα και παραφορά του Περικλή του φουκαρά.

Π. — 'Επίθεσις μάς άπαιλει,
δέν είμαι 'σ'τά οσοτά μου...
Σαντίάκ Σαρφ, βρέ Φασούλη,
σηκώνεται μπροστά μου.

Νάτος κι' έκαιτος ό Σερκέτ... έρχεται τώρα βλάμη
καρτίδες να μάς κιάμη,
και φοβεροί Δερδισήδες, Χόντζ' ηδες, κι' Ούλεμάδες
μή κυνηγούν, βρέ Φασούλη, μή Γκαλεζ' ή ντολιμάδες.

'Οποια φοράκι!..
παντού τσιμπούκι,
παντού σαρκί,
παντού καρούκι.

Φοράκι συνάφρα
ρίχνουν ντολιμάδες
κι' άτζέμ πιλάτζε
και παστούμαδες.

Κάθε Χόντζας κι' Ούλεμάς
παρκαρίνασιν ε' μέας,
και σηκώνει τάνταρτ'ε να και σηκώνει τά καβά δία
και τούς Φοράγκους φοβερίζει να τούς σφάζη σάν γαλέδρια.

Νάτος ό Σερκέτ έκαιτος... μ' 'Αρβανίτας έξορμά...
δρέ, λέει, τό Γκασορή να τό κινή παστούμα,
δρέ, λέει, να; του τρέφης φύχα φύχα και σκορδάρι,
και; τό κύριο Βεζύρη να βαρέση τό γιογάρι.

Φ. — Γύρνα, Περικλή, κι' έδε
τήν Χανούμ τήν Σεντζιέ.

Μ' ένα κόκκινο πασούμ πολεμοχαρής σφριγγέ
και παντού με κυνηγγέ.

Μένος τήν φλογίεις τόσο...
κρύψε με γιά να γλυτώσω.

Πώς σου φαίνεται και τούτο... τ'α γλυκά τ'α Χανουμάκια
να μάς στρώνουν 'σ'τά κυνήγι μοναχά με πασούμακια.

Νά κι' ή Σαμπιχέ τρεχάτη,
πυροπολείται και φουάττει.
Τό πασούμ της κρατεί
και με κυνηγγέ κι' αύτή.

Γιαγίν βάρ, φωτιά, καμίν...
νάττην... με καταδιώκει
μανιώδης άπ' όπίσω.

Δώστέ μου τό σκαρκίνι
του κυριου Θεοτόχου
τήν Τουρκάλα να κτυπήσω.

'Άγριος θυμός κεχλάζει, κι' έξ όργης Χανουμισσών
όσοε μας, Έγγλές Γκρέυ, και σό κύριε Πισσών.
'Άφως τ'ας άνορθόσις κι' έλα όσος μας, Δραγομή,
άπό καθεμιάς Τουρκάλας φιλοπόλεμο πασούμ.

Π. — Κότταζε και τήν 'Αρμάδα του πυρός και του σιδήρου...
νάττην... έρχεται κι' άράζει μάς 'σ'τήν Σουδα του Φαλήρου,
και χαριέγιο κοσμάι του Μεχμέτ' Αλή τ'α χελιη,
όπου θέλει και καλά ότ'εμά Σουδα να τήν σταλή.

'Άκου... παρλάει τρομαρά
μέσα σ'της Σουδας τ'α νερά
τό Μασουζέ τό τρανακίτό
και ζαπουσμένο θωρηκτό,

που μάς 'σ'τόν άρειμάνο τών 'Οσμανλήδων τόσο
μή μά'δική του κανονιά ξεχαρβαλώθη μόνο.
Μά κι' έλα τ'άλλα 'π'άνασε μεγάλη σφοδρίτζε,
κι' ό έθνος θωρηκωτήτης 'λιγώθηκε 'σ'τά γέλοζα.

Μέγας ό νέος θρίαμβος του Τούρκου Γαργαντούα...
έρρει τ'α καλά... Νεούργους Έγγλέσις άπασούς,
και πάντες άπορρέμας ε' χρη και τώρα θράν
μή τής 'Αρμάδας της κλεινης τήν δρασση τήν φαυδράν.

Φ. — 'Άλλ' έμνος άντεπίθεσις κατά τών 'Οσμανλήδων
γίνεται κι' άπό μέρους μας με στρατιάς άκρίδων,
κι' άπό παντού παλώρις κι' άμέτρηταις άκρίδες
τρέπουν εις άτακτον φυγήν τούε τρομαρούς νιαηδες.

Και σκούζει κι' ή Πατρις
μ' έλαρρημένα στήθη:
έμπρός, Ρωμηών άκρίς,
κατά θαρδάρων θή.

Γιά σ'ας άκρίδων στρατιά, τό γέρας τών άγώνων,
έλευθεροστέ κι' έσ'ρα και θήκας τών προγόνων.

'Ακρίδων φάλαγγας πυκνάι πηδούν κατά θαρδάρων
και πέρουν π'ό'ι θαρδαροι και σφύγουν άρον άρον,
και χάνεται και του Σερκέτ τό τόσο νταλιζι,
και στεφανώνει τούς Ρωμηούς άκρίδοφόρος νίη.

Π. — Παισιπήδηδον και κατ' έμοσ... τό φύσημά μου πέρνω,
και με πασούμ, Φασούλη, τής Σεντζιέ σ'ά δέρνω.

Και ημεσούς σιμάλιας,
μ' άλλους λόγους έγγέλιας.

Γεράσιμος Καμπίτσις κι' Άννα Μασουρά,
εύως χαριτωμένη με νεζάτα και με κίλλα,
κι' ό Φασούλης εδχθή έκθε της γης χαρά
μούσ'σ'τόν νεονύμφων τό σηγάκι να βάλη.